

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

18. června 2024*

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská a měnová politika – Bankovní unie – Nařízení (EU) č. 806/2014 – Jednotný mechanismus pro řešení krizí – Postup řešení krize v případě selhání nebo pravděpodobného selhání subjektu – Článek 18 odst. 7 – Přijetí programu řešení krize Jednotným výborem pro řešení krizí – Schválení tohoto programu Evropskou komisí – Článek 86 odst. 2 – Akt, proti kterému lze podat žalobu – Žaloba na neplatnost – Přípustnost“

Ve věci C-551/22 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie dne 17. srpna 2022,

Evropská komise, zastupci: L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė a D. Triantafyllou, jako zmocněnci,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž dalšími účastníky řízení jsou:

Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno, se sídlem v Madridu (Španělsko),

Stiftung für Forschung und Lehre (SFL), se sídlem v Curychu (Švýcarsko), zástupci: R. Pelayo Jiménez a R. Pelayo Torrent, abogados,

žalobkyně v prvním stupni,

Jednotný výbor pro řešení krizí (SRB), zastupci: H. Ehlers, M. S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz a J. M. Rius Riu, jako zmocněnci, ve spolupráci s: F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, a B. Meyring a S. Schelo, Rechtsanwälte,

žalovaný v prvním stupni,

Španělské království,

Evropský parlament, zastupci: J. Etienne, P. López-Carceller, M. Menegatti, L. Stefani a L. Visaggio, jako zmocněnci,

Rada Evropské unie, zastupci: J. Bauerschmidt, J. Haunold, H. Marcos Fraile a A. Westerhof Löfflerová, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: španělština.

Banco Santander SA, se sídlem v Santanderu (Španělsko), zástupci: J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde a D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

vedlejší účastníci řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení: K. Lenaerts, předseda, L. Bay Larsen, místopředseda, K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Regan, T. von Danwitz (zpravodaj), F. Biltgen a N. Piçarra, předsedové senátů, S. Rodin, P. G. Xuereb, L. S. Rossi, N. Jääskinen, N. Wahl, I. Ziemele a D. Gratsias, soudci,

generální advokátka: T. Čapeta,

za soudní kancelář: L. Carrasco Marco, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. června 2023,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 9. listopadu 2023,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Kasačním opravným prostředkem se Evropská komise domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 1. června 2022, Fundaci3n Tatiana P3rez de Guzm3n el Bueno a SFL v. SRB (T-481/17, d3le jen „napadený rozsudek“, EU:T:2022:311), kterým Tribun3l zamítl žalobu na neplatnost podanou Fundaci3n Tatiana P3rez de Guzm3n el Bueno (d3le jen „Fundaci3n“) a Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) proti rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) SRB/EES/2017/08 ze dne 7. června 2017 o přijetí programu řešení krize pro Banco Popular Espa3ol SA (d3le jen „sporný program řešení krize“).

Pr3vní r3amec

Nařícení (EU) č. 1024/2013

- 2 Článek 6 odst. 4 a 5 nařícení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. řícna 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvl3stníc úkoly tycákjcíc se politik, které se vztahují k obezřetnostnícmu dohledu nad úv3rovýmíc institucím (Úř. v3st. 2013, L 287, s. 63), stanovíc:

„4. Pokud jde o úkoly vymezené v článku 4 s výjimkou odst. 1 písm. a) a c) uvedeného článku, plníc [Evropská centrální banka (ECB)] povinnosti stanovené v odstavci 5 tohoto článku a vnitrostátníc příslušné orgány plníc povinnosti stanovené v odstavci 6 tohoto článku, [...] pokud jde o dohled nad těmícto úv3rovýmíc institucím, finančnímíc holdingovýmíc společnostmíc, smícšenýmíc finančnímíc holdingovýmíc společnostmíc nebo pobočkámíc usazenýmíc v zúcastn3ných členských státech a patřícímíc úv3rovým institucím usazenýmíc v nezúcastn3ných členských státech:

- těmíc, které jsou mén3 významné na konsolidovaném základ3, na nejvyšší úrovni konsolidace v rámci zúcastn3ných členských států, nebo jednotliv3 ve zvl3stnícím případc3 poboček usazených

v zúčastněných členských státech a patřících úvěrovým institucím usazeným v nezúčastněných členských státech. Hodnocení jejich významu probíhá podle následujících kritérií:

- i) velikost;
- ii) důležitost pro hospodářství [Evropské u]nie nebo kteréhokoli zúčastněného členského státu;
- iii) význam přeshraniční činnosti.

S ohledem na první pododstavec se s výjimkou případů odůvodněných zvláštními okolnostmi, jež budou podrobněji stanoveny v metodice, úvěrová instituce, finanční holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost nepovažuje za méně významnou, je-li splněna kterákoli z následujících podmínek:

- i) celková hodnota jejích aktiv převyšuje 30 miliard EUR;
- ii) poměr jejích celkových aktiv vůči [hrubému domácímu produktu (HDP)] zúčastněného členského státu, v němž je usazena, převyšuje 20 %, není-li celková hodnota jejích aktiv nižší než 5 miliard EUR;
- iii) v návaznosti na oznámení od vnitrostátního příslušného orgánu, že danou instituci považuje za instituci s podstatným významem pro domácí ekonomiku, přijme ECB rozhodnutí, které na základě komplexního posouzení dané úvěrové instituce včetně posouzení její rozvahy, jež ECB provede, tento podstatný význam úvěrové instituce potvrdí.

ECB může rovněž z vlastního podnětu určitou instituci považovat za instituci s podstatným významem, pokud tato instituce zřídila bankovní dceřiné společnosti ve více než jednom zúčastněném členském státě a její aktiva a závazky spojené s přeshraniční činností představují podstatnou část jejích celkových aktiv nebo závazků, na něž se vztahují podmínky stanovené v příslušné metodice.

[...]

5. Pokud jde o úvěrové instituce uvedené v odstavci 4 a podle rámce vymezeného v odstavci 7:

[...]

- b) je-li to nezbytné k zajištění důsledného uplatňování vysokých standardů dohledu, může ECB kdykoli z vlastního podnětu po konzultaci vnitrostátních příslušných orgánů nebo na žádost vnitrostátního příslušného orgánu rozhodnout, že bude sama přímo vykonávat všechny příslušné pravomoci ve vztahu k jedné nebo více úvěrovým institucím uvedeným v odstavci 4 [...]

[...]“

Nariadení o SRM

- 3 Body 24, 26, 62, 90 a 120 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1, dále jen „nařízení o SRM“), znějí takto:

„(24) Vzhledem k tomu, že pouze orgány Unie mohou stanovit unijní politiku řešení krizí a že při přijímání každého konkrétního programu řešení krize zůstává prostor pro uvážení, je nutné stanovit odpovídající zapojení Rady [Evropské unie] a Komise jako orgánů, které mohou vykonávat prováděcí pravomoci podle článku 291 Smlouvy o [FEU]. Posouzení diskrečních aspektů rozhodnutí o řešení krize, která přijal výbor, by měla provádět Komise. S ohledem na značný dopad rozhodnutí o řešení krize na finanční stabilitu členských států a na Unii jako takovou, a také na fiskální svrchovanost členských států, je důležité, aby byla prováděcí pravomoc k přijímání určitých rozhodnutí o řešení krize svěřena Radě. Mělo by tedy příslušet Radě, aby na návrh Komise prováděla účinnou kontrolu posouzení provedení výborem a týkajícího se existence veřejného zájmu a aby posoudila případnou podstatnou změnu částky z fondu, jež má být použita na konkrétní opatření k řešení krize. Mimoto by Komisi měla být svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci, kterými stanoví další kritéria nebo podmínky, jež by měl výbor zohlednit při výkonu svých různých pravomocí. Toto svěřením úkolů souvisejících s řešením krize by nemělo nijak bránit fungování vnitřního trhu finančních služeb. [Evropský orgán pro bankovníctví (EBA)] by si měl proto zachovat svou roli a ponechat si své stávající pravomoci a úkoly: měl by rozvíjet právní předpisy Unie platné pro všechny členské státy a podporovat jejich důsledné uplatňování a zlepšit sbližování postupů v oblasti řešení krize v Unii jako celku.

[...]

- (26) ECB jakožto orgán dohledu v rámci jednotného mechanismu dohledu a výbor by měly být schopny posoudit, zda je úvěrová instituce v selhání nebo je její selhání pravděpodobné a zda neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by jejímu selhání v přiměřené lhůtě zabránila alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu. Výbor, pokud se domnívá, že jsou splněna všechna kritéria pro vyvolání řešení krize, by měl přijmout program řešení krize. Postup související s přijímáním programu řešení krize, který zahrnuje Komisi a Radu, posiluje potřebnou funkční nezávislost výboru při respektování zásady přenesení pravomocí na agentury, jak ji vykládá Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“). Toto nařízení proto stanoví, že program řešení krize přijatý výborem vstupuje v platnost pouze tehdy, pokud proti němu do 24 hodin od jeho přijetí výborem Rada ani Komise nevznesla žádné námitky nebo pokud jej Komise schválila. Důvody, kvůli nimž může Rada na návrh Komise vznést vůči programu řešení krize přijatému výborem námitky, by měly být přísně omezeny na existenci veřejného zájmu a na podstatné změny výše prostředků z fondu, kterou navrhl výbor, ze strany Komise.

Za podstatnou by měla být považována změna výše prostředků z fondu o 5 % nebo více oproti původnímu návrhu výboru. Rada by měla návrh Komise buď schválit, nebo proti němu vznést námitky, aniž by jej pozměnila. Komise by měla jako pozorovatel na zasedáních výboru průběžně kontrolovat, zda je program řešení krize přijatý výborem plně v souladu s tímto nařízením, představuje odpovídající vyvážení jednotlivých cílů a přítomných zájmů, respektuje veřejný zájem a zda je zachována integrita vnitřního trhu. Vzhledem k tomu, že

opatření k řešení krize vyžadují velmi rychlý rozhodovací proces, měly by Rada a Komise úzce spolupracovat a Rada by neměla zdvojovat přípravné práce, které již Komise uskutečnila. Výbor by měl vydat pokyny vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize, jež by měly přijmout veškerá nezbytná opatření k provedení programu řešení krize.

[...]

- (62) Zásah do majetkových práv by neměl být nepřiměřený. Dotčeným akcionářům a věřitelům by proto neměly vzniknout větší ztráty, než které by jim vznikly, pokud by v době přijetí rozhodnutí o řešení krize došlo k likvidaci subjektu. V případě částečného převodu aktiv instituce v režimu řešení krize na soukromého kupujícího nebo překlenovací instituci by zbývající část instituce v režimu řešení krize měla být likvidována v běžném úpadkovém řízení. V zájmu ochrany akcionářů a věřitelů subjektu během likvidačního řízení by tito akcionáři a věřitelé měli mít nárok obdržet úhradu svých pohledávek, která by neměla být nižší než odhad toho, co by získali zpět, pokud by byl likvidován celý subjekt v běžném úpadkovém řízení.

[...]

- (90) Při používání nástrojů k řešení krize a při výkonu pravomocí k řešení krize by měl výbor vyzvat vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize, aby zajistily, že budou informováni zástupci zaměstnanců příslušných subjektů a případně budou konzultováni, jak je stanoveno ve směrnici [Evropského parlamentu a Rady] 2014/59/EU [ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190)].

[...]

- (120) Jednotný mechanismus pro řešení krizí sdružuje výbor, Radu, Komisi a orgány příslušné k řešení krize zúčastněných členských států. Soudní dvůr má pravomoc přezkoumávat legalitu rozhodnutí přijatých výborem, Radou a Komisí v souladu s článkem 263 Smlouvy o [FEU] a pravomoc k určení jejich mimosmluvní odpovědnosti. Kromě toho má Soudní dvůr podle článku 267 Smlouvy o [FEU] pravomoc na žádost vnitrostátních soudních orgánů rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo agenturami Unie. Vnitrostátní soudní orgány by měly mít – v souladu s jejich vnitrostátními právními předpisy – pravomoc přezkoumávat legalitu rozhodnutí, která přijaly orgány příslušné k řešení krize ze zúčastněných členských států v rámci výkonu pravomocí jim svěřených tímto nařízením, a také pravomoc určit jejich mimosmluvní odpovědnost.“

4 Článek 1 nařízení o SRM, nadepsaný „Předmět“, stanoví:

„Toto nařízení stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize subjektů uvedených v článku 2, které jsou usazeny v zúčastněných členských státech uvedených v článku 4.

Tato jednotná pravidla a tento jednotný postup jsou uplatňovány Jednotným výborem pro řešení krizí zřízeným článkem 42 (dále jen „[SRB]“) společně s Radou a Komisí a vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí stanoveného tímto nařízením. Tento

jednotný mechanismus pro řešení krizí je podporován Jednotným fondem pro řešení krizí (dále jen „fond“).

[...]“

- 5 Článek 2 tohoto nařízení, nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví:

„Nařízení se použije na tyto subjekty:

- a) úvěrové instituce usazené v zúčastněném členském státě;
- b) mateřské podniky, včetně finančních holdingových společností a smíšených finančních holdingových společností, které jsou usazený v zúčastněném členském státě, pokud podléhají dohledu na konsolidovaném základě vykonávanému ECB podle čl. 4 odst. 1 písm. g) nařízení [č. 1024/2013];

[...]“

- 6 Článek 7 nařízení o SRM, nadepsaný „Rozdělení úkolů v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. [SRB] odpovídá za účinné a konzistentní fungování jednotného mechanismu pro řešení krizí.

2. S výhradou ustanovení uvedených v čl. 31 odst. 1 [SRB] odpovídá za vypracování plánů řešení krize a přijímání všech rozhodnutí souvisejících s řešením krize:

- a) v případě subjektů uvedených v článku 2, které nejsou součástí skupiny, a v případě skupin:
 - i) které jsou považovány za významné podle čl. 6 odst. 4 nařízení [č. 1024/2013]; nebo
 - ii) ve vztahu k nimž se ECB v souladu s čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení [č. 1024/2013] rozhodla, že bude přímo vykonávat všechny příslušné pravomoci; a
- b) v případě ostatních přeshraničních skupin.“

- 7 Článek 14 nařízení o SRM, nadepsaný „Účel řešení krize“, stanoví:

„1. Při jednání v rámci postupu řešení krize uvedeného v článku 18 [SRB], Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize v rámci svých pravomocí zohledňují účel řešení krize a volí nástroje a pravomoci k řešení krize, jimiž lze z jejich pohledu nejlépe dosáhnout jednotlivých účelů řešení krize relevantních pro okolnosti daného případu.

2. Účely řešení krize uvedené v odstavci 1 jsou:

- a) zajistit kontinuitu zásadních funkcí;
- b) zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, mimo jiné v rámci tržní infrastruktury, a udržení tržní disciplíny;
- c) chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu;

d) chránit vkladatele, na něž se vztahuje směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 2014/49/EU [ze dne 16. dubna 2014 o systémech pojištění vkladů (Úř. věst. 2014, L 173, s. 149)], a investory, na něž se vztahuje směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 97/9/ES [ze dne 3. března 1997 o systémech pro odškodnění investorů (Úř. věst. 1997, L 84, s. 22)];

e) chránit finanční prostředky a aktiva klientů.

Při dosahování účelů uvedených v prvním pododstavci se [SRB], Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize snaží minimalizovat náklady na řešení krize a zabránit snižování hodnoty, jež není nezbytné pro dosažení účelu řešení krize.

3. S výhradou odlišných ustanovení tohoto nařízení mají jednotlivé účely řešení krize stejnou důležitost a musí být vhodně vyváženy s ohledem na povahu a okolnosti každého případu.“

8 Podle čl. 15 odst. 1 tohoto nařízení při jednání v rámci postupu řešení krize uvedeného v článku 18 uvedeného nařízení SRB, Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize „přijmou [...] veškerá vhodná opatření“ s cílem zajistit, aby byla opatření k řešení krize přijímána v souladu se zásadami stanovenými v tomto ustanovení.

9 Článek 18 nařízení o SRM, nadepsaný „Postup řešení krize“, stanoví:

„1. [SRB] přijme program řešení krize podle odstavce 6 tohoto článku ve vztahu k subjektům a skupinám uvedeným v čl. 7 odst. 2 a ve vztahu k subjektům a skupinám uvedeným v čl. 7 odst. 4 písm. b) a odst. 5, pokud jsou splněny podmínky pro uplatnění zmíněných ustanovení, pouze za předpokladu, že na svém výkonném zasedání po obdržení sdělení podle čtvrtého pododstavce nebo z vlastního podnětu dospěje k závěru, že jsou splněny tyto podmínky:

a) subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné;

b) s ohledem na časové možnosti a další relevantní okolnosti neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru, včetně opatření institucionálního systému ochrany, nebo orgánů dohledu, včetně opatření včasného zásahu nebo odpisu nebo konverze příslušných kapitálových nástrojů a způsobilých závazků podle článku 21, přijatá ve vztahu k subjektu;

c) opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu podle odstavce 5 tohoto článku.

Splnění podmínky uvedené v prvním pododstavci písm. a) tohoto článku posoudí ECB po konzultaci s [SRB]. [SRB] může na svém výkonném zasedání provést toto posouzení pouze v případě, že o svém záměru předem informoval ECB a že ECB do tří kalendářních dnů od obdržení této informace neprovedla posouzení sama. ECB poskytne [SRB] bezodkladně všechny příslušné informace, které [SRB] požaduje s cílem provést dané posouzení.

Pokud ECB dospěje k závěru, že podmínka uvedená v prvním pododstavci písm. a) je ve vztahu k subjektu nebo skupině uvedeným v prvním pododstavci splněna, bezodkladně tento závěr sdělí Komisi a [SRB].

Splnění podmínky uvedené v prvním pododstavci písm. b) posoudí [SRB] na svém výkonném zasedání nebo případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize, a to v úzké spolupráci s ECB.

ECB může rovněž informovat [SRB] nebo dotčené vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize, že se domnívá, že je podmínka stanovená v uvedeném písmeni splněna.

2. Aniž jsou dotčeny případy, kdy se ECB rozhodne vykonávat úkoly v oblasti dohledu nad úvěrovými institucemi podle čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení [č. 1024/2013] přímo, pokud [SRB] obdrží sdělení podle odstavce 1 tohoto článku nebo má v úmyslu provést posouzení podle odstavce 1 tohoto článku z vlastního podnětu ve vztahu k subjektu nebo skupině uvedeným v čl. 7 odst. 3, uvědomí o tom bezodkladně ECB.

[...]

4. Pro účely odst. 1 prvního pododstavce písm. a) se má za to, že je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, je-li splněna alespoň jedna z těchto podmínek:

[...]

5. Pro účely odst. 1 prvního pododstavce písm. c) tohoto článku se opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadečkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo.

6. Pokud jsou podmínky stanovené v odstavci 1 tohoto článku splněny, [SRB] přijme program řešení krize. Program řešení krize:

- a) zavede v subjektu režim řešení krize;
- b) stanoví použití nástrojů k řešení krize na instituci v režimu řešení krize uvedených v čl. 22 odst. 2, zejména jakékoli vyloučení z rekapitalizace z vnitřních zdrojů v souladu s čl. 27 odst. 5 a 14;
- c) stanoví použití fondu na podporu opatření k řešení krize v souladu s článkem 76 a v souladu s rozhodnutím Komise přijatým podle článku 19.

7. Neprodleně po přijetí programu řešení krize jej [SRB] předá Komisi.

Komise do 24 hodin od předání programu řešení krize [SRB] tento program buď potvrdí, nebo proti němu vznese námitku s ohledem na diskreční aspekty programu řešení krize v případech, které nejsou zahrnuty v třetím pododstavci tohoto odstavce.

Do 12 hodin od předání programu řešení krize [SRB] může Komise navrhnout Radě, aby:

- a) proti tomuto programu řešení krize vznesla námitku z důvodu toho, že program řešení krize přijatý [SRB] nesplňuje kritérium veřejného zájmu uvedené v odst. 1 prvním pododstavci písm. c);
- b) schválila podstatnou změnu výše prostředků z fondu stanovenou výborem v programu řešení krize, nebo proti ní vznesla námitku.

Pro účely třetího pododstavce tohoto článku rozhoduje Rada prostou většinou.

Program řešení krize může vstoupit v platnost pouze tehdy, nevznesla-li Rada nebo Komise do 24 hodin od jeho předání [SRB] námitku.

Rada nebo Komise, podle okolností, uvede důvody pro uplatnění pravomoci vznést námitku.

Pokud do 24 hodin od předání programu řešení krize [SRB] Rada schválí návrh Komise na změnu tohoto programu z důvodu uvedeného v třetím pododstavci písm. b) nebo Komise vznesla námitku v souladu s druhým pododstavcem, [SRB] do osmi hodin program v souladu s uvedenými důvody upraví.

Pokud program řešení krize přijatý [SRB] stanoví vyloučení určitých závazků za výjimečných okolností uvedených v čl. 27 odst. 5 a pokud jejich vyloučení vyžaduje příspěvek z fondu nebo alternativního zdroje financování, aby byla ochráněna integrita vnitřního trhu, může Komise navržené vyloučení zakázat nebo požadovat jeho změnu s uvedením odpovídajících důvodů vycházejících z porušení požadavků stanovených v článku 27 tohoto nařízení a v aktu v přenesené pravomoci přijatém Komisí na základě čl. 44 odst. 11 směrnice [2014/59].

8. Pokud Rada vznesla proti zavedení režimu řešení krize v instituci námitku z důvodu toho, že není splněno kritérium veřejného zájmu uvedené v odst. 1 prvním pododstavci písm. c), provede se řádná likvidace daného subjektu v souladu s platným vnitrostátním právem.

9. [SRB] zajistí, aby relevantní vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize přijaly opatření k řešení krize nezbytná k provedení programu řešení krize. Program řešení krize je určen relevantním vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize a obsahuje pokyny pro tyto orgány, které přijmou veškerá nezbytná opatření k jeho provedení v souladu s článkem 29 na základě výkonu pravomocí k řešení krize. V případě státní podpory nebo podpory z fondu jedná [SRB] v souladu s rozhodnutím o této podpoře, které přijala Komise.

10. Komise má pravomoc obdržet od [SRB] veškeré informace, které považuje za důležité pro plnění svých úkolů podle tohoto nařízení. [SRB] má pravomoc v souladu s kapitolou 5 této hlavy obdržet od jakékoli osoby veškeré informace nezbytné pro přípravu opatření k řešení krize, včetně aktualizovaných a doplňkových informací obsažených v plánech řešení krize, a rozhodnutí o něm.“

10 Článek 22 nařízení o SRM, nadepsaný „Obecné zásady pro nástroje k řešení krize“, v odstavcích 2 a 4 stanoví:

„2. Nástroje k řešení krize uvedené v čl. 18 odst. 6 písm. b) jsou:

- a) nástroj převodu činnosti;
- b) nástroj překlenovací instituce;
- c) nástroj oddělení aktiv;
- d) nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů.

[...]

4. Nástroje k řešení krize se použijí v souladu se zásadami řešení krize uvedenými v článku 15 k dosažení účelu řešení krize uvedeného v článku 14. Lze je použít jednotlivě nebo je jakkoli kombinovat, s výjimkou nástroje oddělení aktiv, který lze použít pouze současně s jiným nástrojem k řešení krize.

[...]"

- 11 Článek 23 tohoto nařízení, nadepsaný „Program řešení krize“, stanoví:

„Program řešení krize přijatý [SRB] podle článku 18 stanoví v souladu s jakýmkoli rozhodnutím o státní podpoře nebo o podpoře z fondu podrobnosti nástrojů k řešení krize, které se mají použít na instituci v režimu řešení krize, [...] a určí konkrétní částky a účely, na které se fond použije.

[...]

Při přijímání programu řešení krize zohledňují [SRB], Rada a Komise plán řešení krize uvedený v článku 8 a postupují podle něj, pokud s ohledem na okolnosti daného případu [SRB] neshledá, že účelu řešení krize bude účinněji dosaženo prostřednictvím opatření, která v plánu řešení krize stanovena nejsou.

V průběhu řešení krize může [SRB] vzhledem k okolnostem případu program řešení krize podle potřeby změnit a aktualizovat. Na změny a aktualizace se vztahuje postup stanovený v článku 18.

[...]"

- 12 Článek 30 uvedeného nařízení, nadepsaný „Povinnosti spolupráce a výměna informací v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. [SRB] informuje Komisi o veškerých opatřeních, jež přijal za účelem přípravy řešení krize. Pokud jde o veškeré informace obdržené od [SRB], jsou členové i zaměstnanci Rady a Komise vázáni požadavky profesního tajemství stanovenými v článku 88.

2. Při výkonu svých pravomocí podle tohoto nařízení [SRB], Rada, Komise, ECB, vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize a vnitrostátní příslušné orgány vzájemně úzce spolupracují, zejména ve fázích plánování řešení krize, včasného zásahu a řešení krize podle článků 8 až 29. Poskytují si vzájemně veškeré informace, jež jsou nezbytné k plnění jejich úkolů.“

- 13 Článek 43 odst. 3 nařízení o SRM zní následovně:

„Komise a ECB určí každá svého zástupce, který je oprávněn se účastnit výkonných zasedání a plenárních zasedání jako stálý pozorovatel.

Zástupci Komise a ECB mají právo se účastnit diskuse a mají přístup ke všem dokumentům.“

- 14 Článek 86 tohoto nařízení, nadepsaný „Žaloby u Soudního dvora“, stanoví:

„1. Proti rozhodnutí odvolací komise nebo v případech, v nichž odvolání k odvolací komisi není možné, proti rozhodnutí [SRB] lze podat žalobu u Soudního dvora podle článku 263 Smlouvy o [FEU].

2. V souladu s článkem 263 Smlouvy o [FEU] mohou členské státy, orgány Unie a jakákoli fyzická nebo právnická osoba podat proti rozhodnutí [SRB] žalobu u Soudního dvora.

3. V případě, že má [SRB] povinnost jednat a nevydá rozhodnutí, lze u Soudního dvora podat žalobu pro nečinnost podle článku 265 Smlouvy o [FEU].

4. [SRB] přijme opatření nezbytná k zajištění souladu s rozsudkem Soudního dvora.“

Skutečnosti předcházející sporu

- 15 Skutečnosti předcházející sporu jsou vylíčeny v bodech 24 až 80 napadeného rozsudku. Pro účely tohoto kasačního opravného prostředku je lze shrnout následovně.
- 16 Banco Popular Español SA (dále jen „Banco Popular“) byla španělská úvěrová instituce podléhající přímému obezřetnostnímu dohledu ze strany ECB.
- 17 Na výkonném zasedání konaném dne 7. června 2017 přijal SRB rozhodnutím SRB/EES/2017/08 na základě nařízení o SRM sporný program řešení krize pro Banco Popular.
- 18 Podle článku 1 tohoto programu řešení krize se SRB rozhodl zavést pro Banco Popular režim řešení krize počínaje datem přijetí programu řešení krize z toho důvodu, že byly splněny podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 tohoto nařízení.
- 19 Jak vyplývá z článků 2 až 4 uvedeného programu řešení krize, SRB měl zaprvé za to, že Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, zadruhé že neexistují alternativní opatření, která by mohla v přiměřené lhůtě zabránit selhání této banky, a zatřetí že opatření k řešení krize, jež má podobu nástroje převodu činnosti uvedené banky, je nezbytné k zajištění kontinuity jejích zásadních funkcí a k zabránění významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu.
- 20 Článek 5 odst. 1 sporného programu řešení krize zní takto:
- „Nástroj k řešení krize použitý v případě společnosti Banco Popular spočívá v převodu činnosti podle článku 24 nařízení [o SRM] prostřednictvím převodu akcií na nabyvatele. Odpis a konverze kapitálových nástrojů se provedou bezprostředně před použitím nástroje převodu činnosti.“
- 21 Článek 6 tohoto programu řešení krize upřesňuje podmínky týkající se tohoto odpisu, jakož i převodu činnosti.
- 22 Kromě toho čl. 12 odst. 1 uvedeného programu řešení krize uvádí, že tento program „vstoupí v platnost“ dne 7. června 2017 v 6:30 hodin.
- 23 Dne 7. června 2017 v 5:13 hodin byl sporný program řešení krize předložen ke schválení Komisi.
- 24 Téhož dne v 6:30 hodin přijal tento orgán rozhodnutí (EU) 2017/1246, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular Español SA (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15), a oznámil jej SRB. Bod 4 odůvodnění tohoto rozhodnutí, ve znění opravy ze dne 6. prosince 2017 (Úř. věst. 2017, L 320, s. 31), zní:

„Komise s programem řešení krize souhlasí. Zejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu v souladu s čl. 18 odst. 5 nařízení [o SRM].“

- 25 Rovněž dne 7. června 2017 přijal Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (Fond pro řádnou restrukturalizaci bank, Španělsko) v souladu s článkem 29 nařízení o SRM opatření nezbytná k provedení sporného programu řešení krize.

Žaloba k Tribunálu a napadený rozsudek

- 26 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 2. srpna 2017 podaly Fundación a SFL, tehdy akcionáři společnosti Banco Popular, žalobu znějící na zrušení sporného programu řešení krize.
- 27 Rozhodnutími ze dne 1. srpna 2018 bylo povoleno vedlejší účastenství Španělského království, Evropského parlamentu, Rady a Komise a rozhodnutím ze dne 12. dubna 2019 bylo povoleno vedlejší účastenství Banco Santander SA, všechna na podporu návrhových žádání SRB.
- 28 Ačkoli se SRB omezil na návrh na zamítnutí žaloby ve věci samé, aniž zpochybnil její přípustnost, Komise ve spise vedlejšího účastníka vznesla námitku nepřípustnosti žaloby. Tvrdila, že sporný program řešení krize je pouze dočasným aktem, který nevyvolává závazné právní účinky, neboť rozhodnutím 2017/1246 tento program řešení krize schválila, ztotožnila se s ním a přiznala mu takové účinky.
- 29 Parlament a Rada ve spisech vedlejších účastníků rovněž tvrdily, že sporný program řešení krize sám o sobě nevyvolává právní účinky vůči třetím osobám ve smyslu článku 263 SFEU.
- 30 V rámci přezkumu přípustnosti žaloby Tribunál v bodě 112 napadeného rozsudku nejprve připomněl, že z ustálené judikatury jasně vyplývá, že vedlejší účastník řízení není v postavení, aby mohl vznést nezávisle námitku nepřípustnosti, a Tribunál tedy nemá povinnost zkoumat důvody vznesené jen jím. V bodě 113 napadeného rozsudku však měl Tribunál za to, že jedná-li se o nepominutelnou podmínku řízení, je třeba přezkoumat přípustnost žaloby i bez návrhu.
- 31 Tribunál dále posuzoval, zda lze sporný program řešení krize považovat za napadnutelný akt ve smyslu článku 263 SFEU. V tomto ohledu Tribunál v bodech 114 a 115 napadeného rozsudku připomněl, že podle ustálené judikatury jsou za takové akty považována všechna ustanovení přijatá orgány v jakékoliv formě, jejichž účelem je vyvolat závazné právní účinky, a že za účelem určení, zda má akt takové účinky, je třeba vycházet z podstaty tohoto aktu a posoudit uvedené účinky s ohledem na objektivní kritéria, jako je obsah tohoto aktu, případně s přihlédnutím k souvislostem přijetí tohoto aktu, jakož i pravomocem orgánu, jenž je jeho autorem.
- 32 V tomto ohledu Tribunál v bodech 116 až 123 uvedeného rozsudku konstatoval následující:
- „116 [...] je třeba uvést, že SRB vykonává pravomoci, které mu svěřuje [nařízení o SRM], zejména pravomoc stanovenou v čl. 16 odst. 1 tohoto nařízení, podle něhož „rozhodne o opatření k řešení krize ve vztahu k finanční instituci, která je usazena v zúčastněném členském státě, pokud jsou splněny podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1“. Unijní normotvůrce tedy výslovně svěřil SRB rozhodovací pravomoc.
- 117 Rozhodnutí SRB o opatření k řešení krize je aktem, který může nabýt účinnosti. Článek 12 [sporného] programu řešení krize uvádí, že tento program vstoupil v platnost dne 7. června 2017 v 6:30 hodin.

- 118 Navíc podle čl. 23 prvního pododstavce [nařízení o SRM] stanoví program řešení krize přijatý SRB podle článku 18 téhož nařízení podrobnosti nástrojů k řešení krize, které se mají použít na instituci v režimu řešení krize, jež mají v souladu s příslušnými ustanoveními směrnice 2014/59, jak je provedena ve vnitrostátním právu, uplatnit vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize.
- 119 Podle článku 9 programu řešení krize tak přísluší FROB přijmout veškerá opatření nezbytná k provedení a uplatnění tohoto rozhodnutí. FROB musí zejména provést prodej Banco Popular za podmínek stanovených v rámci [sporného] programu řešení krize. Článek 10 [sporného] programu řešení krize rovněž stanoví, že SRB musí sledovat provádění [tohoto] programu řešení krize ze strany FROB v souladu s článkem 28 [nařízení o SRM].
- 120 Je tudíž třeba mít za to, že [sporný] program řešení krize má s ohledem na svůj obsah závazné právní účinky.
- 121 Kromě toho je třeba uvést, že čl. 86 odst. 1 [nařízení o SRM] stanoví, že proti rozhodnutí odvolací komise nebo v případech, v nichž odvolání k odvolací komisi není možné, proti rozhodnutí SRB lze podat žalobu u Soudního dvora Evropské unie podle článku 263 SFEU. Podle čl. 86 odst. 2 [nařízení o SRM] mohou členské státy, orgány Unie a jakákoli fyzická nebo právnická osoba podat proti rozhodnutí SRB žalobu u Soudního dvora Evropské unie v souladu s článkem 263 SFEU.
- 122 V tomto ohledu Soudní dvůr uvedl, že čl. 86 odst. 2 [nařízení o SRM] stanoví, že v souladu s článkem 263 SFEU mohou členské státy, orgány Unie a jakákoli fyzická nebo právnická osoba podat proti rozhodnutí SRB žalobu u Soudního dvora Evropské unie, přičemž kromě SRB zde není uveden žádný další orgán, instituce nebo jiný subjekt Unie (rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 56).
- 123 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že postup řešení krize musí být považován za komplexní správní řízení, kterého se účastní více orgánů, a předmětem soudního přezkumu podle čl. 86 odst. 2 tohoto nařízení může být pouze jeho konečný výsledek, vyplývající z výkonu pravomoci SRB (rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 66).“
- 33 Na základě těchto úvah dospěl Tribunál v bodě 124 napadeného rozsudku k závěru, že sporný program řešení krize je aktem, který může být předmětem žaloby na neplatnost.
- 34 Nakonec měl Tribunál za to, že tento závěr není zpochybněn argumenty vznesenými Parlamentem, Radou a Komisí.
- 35 V tomto ohledu Tribunál na prvním místě v bodě 127 napadeného rozsudku uvedl, že i když program řešení krize nabývá účinnosti až na základě schválení Komisí, neznamená to, že toto schválení vede k zániku autonomních právních účinků tohoto programu řešení krize ve prospěch účinků samotného rozhodnutí Komise. V bodech 128 až 130 napadeného rozsudku měl Tribunál za to, že schválení Komisí představuje nezbytnou etapu pro vstup programu řešení krize v platnost a přiznává mu právní sílu, a zároveň konstatoval, že dodržení zásad týkajících se delegování pravomocí stanovených v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, dále jen „rozsudek Meroni v. Vysoký úřad“, EU:C:1958:7), neznamená, že pouze rozhodnutí přijaté Komisí vyvolává právní účinky. Tribunál byl toho názoru, že k tomu, aby program řešení krize vyvolal právní účinky, je nezbytné, aby Komise schválila program řešení krize s diskrečními aspekty,

čímž se zabrání „skutečnému přesunu odpovědnosti“ ve smyslu judikatury vycházející z poslední uvedeného rozsudku. Tribunál kromě toho v bodě 132 napadeného rozsudku zdůraznil, že Komise disponuje vlastní pravomocí pro posouzení diskrečních aspektů programu řešení krize, ale nikoli pravomocí vykonávat pravomoci vyhrazené SRB ani pravomocí změnit program řešení krize nebo jeho právní účinky.

- 36 Na druhém místě Tribunál odmítl argument, že program řešení krize není pro Komisi závazný a představuje přípravný akt, proti kterému nelze podat žalobu podle článku 263 SFEU. V tomto ohledu měl v bodě 137 napadeného rozsudku za to, že v rámci komplexního správního řízení zavedeného nařízením o SRM program řešení krize nelze považovat za přípravný akt, jehož předmětem je příprava rozhodnutí Komise. I když podle čl. 18 odst. 7 tohoto nařízení má schválení programu řešení krize Komisí za následek jeho vstup v platnost a tento orgán může odmítnout tento program řešení krize s ohledem na diskreční aspekty, nemůže vznášet námitky proti jeho čistě technickým aspektům ani je měnit.
- 37 Na třetím místě Tribunál v bodech 140 až 142 napadeného rozsudku rozhodl, že jak z článku 86 nařízení o SRM, tak z dalších ustanovení tohoto nařízení vyplývá, že program řešení krize je aktem, proti kterému lze podat žalobu. Tribunál uvedl, že se tento článek 86 vztahuje nejen na samostatná rozhodnutí SRB, která nevyžadují schválení ze strany Komise, ale na všechna rozhodnutí SRB, s výjimkou rozhodnutí, která lze napadnout odvoláním u odvolací komise. Program řešení krize podle Tribunálu pojmově spadá do této kategorie rozhodnutí, proti kterým lze podle uvedeného článku 86 podat žalobu na základě článku 263 SFEU.
- 38 Na čtvrtém místě měl Tribunál v bodě 147 napadeného rozsudku za to, že opačný výklad by byl v rozporu se zásadami právní jistoty a účinné soudní ochrany, jelikož by každá osoba dotčená rozhodnutím o řešení krize přijatým SRB podléhala podmínce přípustnosti žaloby, která není výslovně stanovena.
- 39 V poslední řadě v bodě 148 napadeného rozsudku Tribunál odmítl argument, že program řešení krize není možné zrušit, pokud rozhodnutí Komise zůstane v platnosti. V tomto ohledu Tribunál uvedl, že v případě, že program řešení krize zruší, stane se rozhodnutí Komise, kterým byl schválen, bezpředmětným.
- 40 Za těchto okolností měl Tribunál v bodě 149 napadeného rozsudku za to, že jakmile je program řešení krize přijatý SRB schválen Komisí, vyvolává právní účinky a představuje akt, jenž může být předmětem samostatné žaloby na neplatnost, a v bodě 150 napadeného rozsudku prohlásil žalobu na neplatnost podanou v projednávané věci za přípustnou.
- 41 Pokud jde o věc samou, Tribunál zamítl všechny vznesené žalobní důvody, a v důsledku toho zamítl žalobu jako neopodstatněnou.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 42 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž Tribunál prohlásil žalobu na neplatnost v prvním stupni za přípustnou;

- prohlásil žalobu na neplatnost podanou v prvním stupni ve věci T-481/17 za nepřipustnou, a v důsledku toho ji v plném rozsahu odmítl;
 - uložil žalobkyním v prvním stupni náhradu nákladů řízení vynaložených Komisí jak v řízení před Tribunálem, tak v rámci tohoto kasačního opravného prostředku.
- 43 Společnost SFL navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 44 SRB navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 45 Parlament v podstatě navrhuje, aby Soudní dvůr vyhověl kasačnímu opravnému prostředku Komise a uložil žalobkyním v prvním stupni náhradu nákladů řízení.
- 46 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr v případě, že zruší napadený rozsudek, konstatoval, že nic nezpochybnuje legalitu nařízení o SRM a směrnice 2014/59.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 47 Na podporu kasačního opravného prostředku směřujícího proti napadenému rozsudku v rozsahu, v němž Tribunál rozhodl, že sporný program řešení krize je aktem, který lze napadnout žalobou podle článku 263 SFEU, uplatňuje Komise tři důvody kasačního opravného prostředku. První důvod vychází z nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU a čl. 18 odst. 7 nařízení o SRM. Druhý důvod vychází z nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU a z porušení práva Komise na obhajobu. Třetí důvod vychází z rozporuplnosti odůvodnění napadeného rozsudku.

K přípustnosti

- 48 SFL tvrdí, že kasační opravný prostředek je nepřipustný. SFL připomíná, že návrhová žádání k návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení jsou omezena na podporu návrhového žádání jednoho z hlavních účastníků řízení, a vyvozuje z toho, že Komise, která měla v řízení v prvním stupni postavení vedlejšího účastníka, nemůže na úrovni kasačního opravného prostředku vznést námitku nepřipustnosti nezávisle.
- 49 Komise a Parlament s touto argumentací nesouhlasí.
- 50 V tomto ohledu z napadeného rozsudku vyplývá, že se Komise před Tribunálem dovolávala nepřipustnosti žaloby v prvním stupni z důvodu, že sporný program řešení krize není napadnutelným aktem. Kromě toho, jak ostatně Tribunál připomněl v bodech 112 a 113 napadeného rozsudku, i když vedlejší účastník řízení není v postavení, aby mohl vznést nezávisle námitku nepřipustnosti, je v případě, že se jedná o nepominutelnou podmínku řízení, třeba přezkoumat přípustnost žaloby i bez návrhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise, C-313/90, EU:C:1993:111, body 22 a 23). V bodech 114 až 149 napadeného rozsudku Tribunál provedl takový přezkum přípustnosti žaloby i bez návrhu a po provedení tohoto přezkumu rozhodl, že tato žaloba je přípustná, čímž implicitně zamítl námitku nepřipustnosti vznesenou Komisí. Uvedený přezkum musí být možné předložit Soudnímu dvoru k posouzení v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku.

- 51 V tomto ohledu okolnost, že Tribunál napadeným rozsudkem zamítl žalobu v prvním stupni ve věci samé, neznamená nepřípustnost projednávaného kasačního opravného prostředku. V souladu s ustálenou judikaturou je totiž kasační opravný prostředek podaný proti rozsudku Tribunálu přípustný v rozsahu, v němž Tribunál při rozhodování bez návrhu nebo o námitce nepřípustnosti vznesené účastníkem řízení proti žalobě odmítl nepřípustnost žaloby, ačkoli ve stejném rozsudku tuto žalobu zamítl jako neopodstatněnou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. září 2009, Komise v. Ente per le Ville Vesuviane a Ente per le Ville Vesuviane v. Komise, C-445/07 P a C-455/07 P, EU:C:2009:529, bod 40 a citovaná judikatura).
- 52 Z toho vyplývá, že námitka nepřípustnosti kasačního opravného prostředku vznesená SFL musí být zamítnuta.

K věci samé

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

- 53 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise, podporovaná Parlamentem, tvrdí, že se Tribunál dopustil pochybení při výkladu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU a čl. 18 odst. 7 nařízení o SRM, když měl v bodech 116 až 120, 127 a 137 napadeného rozsudku za to, že sporný program řešení krize je napadnutelným aktem vyvolávajícím právně závazné účinky.
- 54 Komise nejprve uvádí, že je to ona nebo případně Rada, kdo přiznává programu řešení krize právně závazné účinky, aby se zabránilo „skutečnému přesunu odpovědnosti“ ve smyslu judikatury vycházející z rozsudku Meroni v. Vysoký úřad. Tribunál tím, že v bodě 132 napadeného rozsudku uvedl, že Komise nemá žádnou pravomoc, pokud jde o změnu programu řešení krize, porušil podle jejího názoru ustanovení čl. 18 odst. 7 prvního, druhého a sedmého pododstavce nařízení o SRM.
- 55 Dále výklad, podle kterého sporný program řešení krize vyvolává autonomní právní účinky nezávisle na svém schválení Komisí nebo případně Radou, je podle Komise v rozporu s judikaturou vycházející z rozsudku Meroni v. Vysoký úřad. Podle této judikatury totiž podle Komise nemohou být pravomoci zahrnující výkon diskrečních pravomocí delegovány na autonomní subjekty, které nejsou stanoveny ve Smlouvách. Přijímání závazných rozhodnutí takovými subjekty má být podle názoru Komise obecně omezeno na čistě technické otázky, aniž by byly překročeny úzké meze vymezené v základním aktu. Z bodu 24 odůvodnění nařízení o SRM přitom podle Komise vyplývá, že citovaná judikatura vedla unijního normotvůrce při přijímání tohoto nařízení, kterým byla kontrola diskrečních aspektů programu řešení krize vyhrazena unijním orgánům, které mají pravomoci v oblasti řešení krize úvěrových institucí.
- 56 Kromě toho Komise tvrdí, že Tribunál tím, že v bodech 130, 132 a 137 napadeného rozsudku uvedl, že Komise má posoudit pouze některé diskreční aspekty směrodatné pro schválení programu řešení krize, opominul skutečnost, že diskreční aspekty jsou samotnou svou vnitřní podstatou spjatý s techničtějšími aspekty. Má-li tak Komise vznést námitky ohledně diskrečních aspektů programu řešení krize, vznášejí námitky proti tomuto programu v plném rozsahu.

- 57 Komise uvádí, že nařízení o SRM zavedlo komplexní správní postup v tom smyslu, že v souladu s čl. 18 odst. 7 tohoto nařízení vede postup řešení krize k rozhodnutí Komise nebo případně Rady o potvrzení předloženého programu řešení krize nebo k vznesení námitky proti němu. Posouzení SRB naproti tomu podle Komise nepředjímá výsledek tohoto postupu. V rámci uvedeného postupu jsou tedy napadnutelnými akty pouze opatření, která vyjadřují konečné stanovisko Komise nebo Rady na konci téhož řízení, a nejsou jimi mezitímní opatření, která slouží k přípravě konečného rozhodnutí.
- 58 Pokud jde nakonec o argument uvedený v bodech 122, 124 a 140 napadeného rozsudku, vycházející z práva na opravný prostředek proti rozhodnutím SRB upraveného v článku 86 nařízení o SRM, Komise připomíná, že ustanovení tohoto nařízení nemohou měnit systém opravných prostředků stanovený Smlouvami.
- 59 SFL a SRB s touto argumentací nesouhlasí. Tvrdí, že Tribunál právem rozhodl, že sporný program řešení krize představuje napadnutelný akt vyvolávající autonomní právní účinky.
- 60 SFL a SRB nejprve uvádějí, že zejména podle článku 7, čl. 18 odst. 1 a článku 20 nařízení o SRM je SRB pověřen plánováním, vypracováním a přijetím programu řešení krize. Naproti tomu podle čl. 18 odst. 7 tohoto nařízení ve spojení s body 24 a 26 odůvodnění tohoto nařízení se podle názoru SFL a SRB úloha Komise a Rady omezuje na účast na postupu řešení krize a na kontrolu diskrečních aspektů programu řešení krize. V tomto ohledu SFL upřesňuje, že pokud Komise nebo Rada do 24 hodin od předání programu řešení krize nevznesou námitky, vstoupí tento program v platnost. Kromě toho v případě, že Komise nebo Rada nesouhlasí s programem řešení krize navrženým SRB, je na SRB, aby přijal konečné rozhodnutí v souladu s jejich pokyny.
- 61 SRB tvrdí, že čl. 18 odst. 7 nařízení o SRM sice vyhrazuje právní a politickou odpovědnost za diskreční aspekty programu řešení krize Komisi nebo případně Radě, avšak ostatní prvky programu řešení krize výslovně přisuzuje SRB. Úlohou těchto orgánů je buď schválit, nebo zamítnout program řešení krize, ale v žádném případě tento program navrhnout, vypracovat nebo uplatňovat. Unijní normotvůrce svěřil specializované agentuře, kterou je SRB, úkol provést techničtější posouzení, které přijetí programu řešení krize předpokládá. SRB tvrdí, že je pověřen jak plánováním, navrhováním a přijímáním opatření k řešení krize, tak dohledem nad jejich prováděním vnitrostátními orgány. Za těchto okolností mu nelze odeprít právo na obhajobu programu řešení krize, neboť jinak by došlo k porušení jeho práva na obhajobu.
- 62 SFL a SRB dále tvrdí, že posouzení, podle něhož rozhodnutí SRB ukončuje postup, a musí být tedy považováno za napadnutelný akt v případě řešení krize finanční instituce, není v rozporu s judikaturou vycházející z rozsudku Meroni v. Vysoký úřad. Nařízení o SRM totiž brání „skutečnému přesunu odpovědnosti“ ve smyslu této judikatury tím, že dbá na to, aby Komise a případně Rada mohly kontrolovat, či dokonce bránit jakémukoliv diskrečnímu prvku rozhodnutí o řešení krize. SRB má za to, že neexistuje žádný rozpor mezi právem podat žalobu proti SRB jakožto autorovi programu řešení krize na jedné straně a na druhé straně skutečností, že Komise a případně Rada jsou zapojeny do rozhodnutí o tomto programu řešení krize, jakož i skutečností, že tento program řešení krize nemůže vstoupit v platnost, pokud s ním tyto orgány nesouhlasí. SRB má v každém případě za to, že pravomoc přijímat veškerá rozhodnutí o řešení krize, která je mu svěřena na základě čl. 7 odst. 2 nařízení o SRM, nepředstavuje pravomoc, kterou Smlouva svěřuje Komisi a kterou se Komise rozhodla delegovat, nýbrž pravomoc, kterou vytvořil unijní normotvůrce v tomto nařízení.

- 63 Nakonec SFL uvádí, že body 90 a 120 odůvodnění nařízení o SRM, jakož i články 7, 20 a 86 tohoto nařízení zmiňují pravomoci SRB, přičemž upřesňují, že rozhodnutí, která SRB přijímá, mohou být předmětem soudního přezkumu před Soudním dvorem. Článek 86 odst. 2 uvedeného nařízení stanoví takový přezkum veškerých rozhodnutí SRB, která stejně jako rozhodnutí týkající se programů řešení krize nemohou být předmětem odvolání k odvolacímu výboru. Argumentace Komise v opačném smyslu je podle SFL v rozporu s těmito body odůvodnění a články téhož nařízení, a představuje tedy výklad *contra legem*.

– Závěry Soudního dvora

- 64 První důvod kasačního opravného prostředku se týká otázky, zda se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 116 až 120, 127, 137, 149 a 150 napadeného rozsudku rozhodl, že sporný program řešení krize je napadnutelným aktem ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- 65 Podle ustálené judikatury platí, že žalobu na neplatnost podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU ve spojení s jeho prvním pododstavcem lze podat proti veškerým ustanovením nebo opatřením přijatým orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie v jakékoliv formě, jejichž účelem je vyvolat závazné právní účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy fyzické nebo právnické osoby tím, že podstatným způsobem mění její právní postavení. Za účelem určení, zda má akt takové účinky, a zda tedy může být předmětem takové žaloby, je třeba vycházet z podstaty tohoto aktu a posoudit tyto účinky podle takových objektivních kritérií, jako je obsah uvedeného aktu, případně s přihlédnutím k souvislostem přijetí tohoto aktu, jakož i pravomocem orgánu, instituce nebo jiného subjektu, jenž je jeho autorem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, EU:C:1981:264, bod 9; ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, body 39 a 41, jakož i ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, body 62 až 64 a citovaná judikatura).
- 66 Pokud jde na prvním místě o obsah sporného programu řešení krize, je pravda, že tento program nejprve v člancích 1 až 4 uvádí, že SRB „rozhoduje“ o zavedení režimu řešení krize ve společnosti Banco Popular z důvodu, že byly splněny podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM, dále v člancích 5 až 7 program řešení krize určuje nástroje k řešení krize, které mají být použity, a nakonec v člancích 9 a 10 uvádí, že je na FROB, aby přijal veškerá nezbytná opatření k provedení tohoto rozhodnutí a že toto provádění bude sledovat SRB.
- 67 Článek 12 odst. 1 sporného programu řešení krize však stanoví, že tento program „vstoupí v platnost“ dne 7. června 2017, a nikoli, jak nesprávně konstatoval Tribunál v bodě 117 napadeného rozsudku, že k tomuto datu „vstoupil v platnost“. Kromě toho článek 13 tohoto programu řešení krize uvádí, že jeho adresátem je FROB a že mu bude oznámen poté, co jej schválí Komise nebo Rada.
- 68 Z informací uvedených v předchozím bodě vyplývá, že sporný program řešení krize přijatý rozhodnutím výkonného zasedání SRB SRB/EES/2017/08 ze dne 7. června 2017, které je aktem napadeným před Tribunálem v projednávané věci, ještě nebyl schválen, což potvrzuje skutečnost uvedená v bodech 77 a 78 napadeného rozsudku, že po jeho přijetí byl doručen Komisi dne 7. června 2017 v 5:13 hodin ke schválení, k čemuž došlo téhož dne v 6:30 hodin. Z těchto informací rovněž vyplývá, že vstup tohoto programu v platnost, a tudíž vyvolání jeho závazných právních účinků záviselo na jeho schválení.

- 69 Pokud jde na druhém místě o souvislosti přijetí sporného programu řešení krize, je třeba uvést, jak uvádí jeho preambule, že právním základem tohoto programu je nařízení o SRM, zejména jeho článek 18. Postup zavedený tímto nařízením je založen na konstatování uvedeném v bodech 24 a 26 jeho odůvodnění, že výkon pravomocí k řešení krize stanovených uvedeným nařízením spadá do unijní politiky řešení krizí, kterou mohou stanovit pouze unijní orgány, a že při přijímání každého konkrétního programu řešení krize zůstává prostor pro uvážení s ohledem na značný dopad rozhodnutí o řešení krize na finanční stabilitu členských států a na Unii jako takovou, jakož i na rozpočtovou svrchovanost členských států. Z těchto bodů odůvodnění vyplývá, že unijní normotvůrce považoval z těchto důvodů za nezbytné stanovit odpovídající zapojení Rady a Komise, a sice takové, které posiluje potřebnou funkční nezávislost SRB a zároveň respektuje zásady delegování pravomocí na agentury, jež byly rozvinuty v rozsudku Meroni v. Vysoký úřad a připomenuté v rozsudku ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18).
- 70 V těchto rozsudcích Soudní dvůr v podstatě rozhodl, že důsledky přenesení pravomocí jsou velmi odlišné v závislosti na tom, zda se jedná o jasně definované prováděcí pravomoci, jejichž použití tedy může podléhat přísné kontrole na základě objektivních kritérií stanovených delegujícím orgánem, nebo o „diskreční pravomoc zahrnující široký prostor pro uvážení, která může v závislosti na svém použití představovat skutečnou hospodářskou politiku“ (v tomto smyslu viz rozsudek Meroni v. Vysoký úřad, strany 43, 44 a 47, jakož i rozsudek ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 41).
- 71 První typ přenesení pravomocí nemůže znatelně změnit důsledky výkonu pravomocí, kterých se týká, zatímco u druhého typu přenesení pravomocí tím, že nahrazuje rozhodnutí delegujícího orgánu rozhodnutími pověřeného orgánu, dochází ke „skutečnému přesunu odpovědnosti“ (rozsudek Meroni v. Vysoký úřad, s. 43, jakož i rozsudek ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 42). Ve věci, ve které byl vydán rozsudek Meroni v. Vysoký úřad, Soudní dvůr rozhodl, že přenesení pravomocí dotčené v dané věci v rozsahu, v němž dává těmto subjektům „prostor pro uvážení, který zahrnuje širokou diskreční pravomoc“, nemůže být považováno za slučitelné s „požadavky Smlouvy“, a zároveň uvedl, že Vysoký úřad tím, že si vyhradil pouze možnost odmítnout schválení rozhodnutí těchto subjektů, si neponechal dostatečné pravomoci k tomu, aby takovému přesunu odpovědnosti zabránil (v tomto smyslu viz rozsudek Meroni v. Vysoký úřad, s. 47).
- 72 Z úvah uvedených na straně 44 rozsudku Meroni v. Vysoký úřad vyplývá, že judikatura vycházející z tohoto rozsudku se opírá o předpoklad, že rovnováha pravomocí, která je charakteristická pro institucionální strukturu Unie, je základní zárukou přiznanou Smlouvami a že přenesení široké diskreční pravomoci zasahuje do této záruky, jelikož svěřuje tuto pravomoc jiným orgánům orgánů než těm, které byly zřízeny Smlouvami k zajištění a kontrole výkonu této pravomoci v rámci jejich příslušných pravomocí. S ohledem na úvahy uvedené na stranách 43 a 46 citovaného rozsudku se široká diskreční pravomoc, na niž se tato judikatura vztahuje, týká zejména základních otázek dotyčné politické oblasti, které zahrnují široký prostor pro uvážení za účelem sladění různých, někdy protichůdných cílů.
- 73 Z uvedené judikatury konkrétně vyplývá, že použitelnost zásad delegování pravomocí na agentury vytýčené touto judikaturou závisí nikoliv na individuální nebo obecné povaze aktů, které jsou agentury oprávněny přijímat, nýbrž pouze na tom, zda se přenesení pravomocí týká široké diskreční pravomoci, či naopak přesně vymezených prováděcích pravomocí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, body 54, 65 a 66).

- 74 Jak přitom vyplývá z bodů 24 a 26 odůvodnění nařízení o SRM, cílem postupu zavedeného tímto nařízením je konkretizovat zásady vytýčené v rozsudku Meroni v. Vysoký úřad a připomenuté v rozsudku ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18).
- 75 Je pravda, že podle čl. 7 odst. 2 nařízení o SRM je SRB pověřen přijímáním všech rozhodnutí souvisejících s řešením krize, která se týkají zejména finančních institucí a skupin, které jsou považovány za významné pro finanční stabilitu v Unii, jakož i dalších přeshraničních skupin. Za tímto účelem čl. 18 odst. 1 a 6 nařízení o SRM stanoví, že SRB přijme program řešení krize ve vztahu k těmto subjektům a skupinám pouze za předpokladu, že po obdržení sdělení ECB o posouzení selhání nebo předvídatelného selhání dotčeného subjektu nebo z vlastního podnětu dospěje k závěru, že jsou splněny podmínky pro řešení uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. a) až c) tohoto nařízení. Tyto podmínky se týkají selhání nebo pravděpodobného selhání subjektu, neexistence alternativních opatření k řešení krize a nezbytnosti tohoto opatření ve veřejném zájmu.
- 76 Jsou-li tyto podmínky splněny, přijme SRB na základě čl. 18 odst. 6 nařízení o SRM program řešení krize, který zavede v dotčeném subjektu režim řešení krize, a stanoví použití nástrojů k řešení krize uvedených v čl. 22 odst. 2 tohoto nařízení, jakož i použití Jednotného fondu pro řešení krizí. Článek 22 odst. 4 uvedeného nařízení upřesňuje, že tyto nástroje, s výjimkou nástroje oddělení aktiv, lze použít jednotlivě nebo je lze jakkoli kombinovat v souladu se zásadami řešení krize uvedenými v článku 15 tohoto nařízení k dosažení účelu řešení krize uvedeného v článku 14 téhož nařízení.
- 77 I když ustanovení uvedená v předchozích dvou bodech přiznávají SRB širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o otázku, zda a jakými prostředky má být v dotčeném subjektu zaveden režim řešení krize, tato pravomoc je podle čl. 18 odst. 1 a 4 až 6 nařízení o SRM omezena objektivními kritérii a podmínkami vymezujícími působnost SRB a týkajícími se jak podmínek, tak nástrojů k řešení krize. Kromě toho toto nařízení stanoví účast Komise a Rady na postupu vedoucím k přijetí programu řešení krize, který aby vstoupil v platnost, musí být schválen Komisí a případně Radou.
- 78 Podle čl. 30 odst. 1 a 2 nařízení o SRM například SRB informuje Komisi o veškerých opatřeních, jež přijal za účelem přípravy řešení krize, a vyměňuje si s Komisí a Radou veškeré informace nezbytné pro plnění jejich úkolů. Podle čl. 43 odst. 3 tohoto nařízení Komise určí zástupce, který je oprávněn se účastnit výkonných zasedání a plenárních zasedání SRB jako stálý pozorovatel; tento zástupce má právo účastnit se diskuse a má přístup ke všem dokumentům.
- 79 Kromě toho čl. 18 odst. 7 nařízení o SRM v prvním pododstavci stanoví, že SRB je povinen předat Komisi program řešení krize neprodleně po jeho přijetí, a v druhém a třetím pododstavci uvádí, že Komise do 24 hodin od tohoto předání buď program řešení krize potvrdí, nebo vznesla námitku s ohledem na diskreční aspekty tohoto programu, s výjimkou těch aspektů, které se týkají splnění kritéria veřejného zájmu a částky stanovené pro použití Jednotného fondu pro řešení krizí. Pokud jde o posledně uvedené diskreční aspekty, tento třetí pododstavec uvádí, že Komise může do dvanácti hodin od uvedeného předání navrhnout Radě, aby vznesla námitky. A konečně čl. 18 odst. 7 pátý pododstavec tohoto nařízení stanoví, že program řešení krize může vstoupit v platnost pouze tehdy, nevznesla-li Rada nebo Komise do 24 hodin od jeho předání ze strany SRB námitku.

- 80 Ustanovení čl. 18 odst. 7 nařízení o SRM podmiňují vstup programu řešení krize v platnost schválením Komisí, nevznese-li Komise nebo Rada námitky. V případě, že Komise takový program schválí, musí plně převzít odpovědnost, která jí byla svěřena Smlouvami.
- 81 Z bodů 75 až 80 tohoto rozsudku vyplývá, že ustanovení článku 18 nařízení o SRM, na jejichž základě byl přijat sporný program řešení krize, mohou zabránit „přesunu odpovědnosti“ ve smyslu judikatury vycházející z rozsudku Meroni v. Vysoký úřad. Ačkoli tato ustanovení svěřují SRB pravomoc posoudit, zda byly v projednávaném případě splněny podmínky pro přijetí programu řešení krize, a pravomoc určit nástroje nezbytné pro účely takového programu, svěřují totiž Komisi, nebo případně Radě, odpovědnost za konečné posouzení diskrečních aspektů tohoto programu, které spadají do politiky Unie v oblasti řešení krize úvěrových institucí a které, jak vyplývá z článku 14 a bodů 24, 26 a 62 odůvodnění nařízení o SRM, zahrnují vyvažování různých cílů a zájmů týkajících se zachování finanční stability Unie a integrity vnitřního trhu s přihlédnutím k rozpočtové svrchovanosti členských států a ochraně zájmů akcionářů a věřitelů.
- 82 Pokud jde na třetím místě o pravomoci SRB, je třeba uvést, že výklad provedený Tribunálem v bodech 129 a 130 napadeného rozsudku, podle něhož může mít program řešení krize závazné právní účinky nezávisle na rozhodnutí Komise o schválení, nebere v potaz pravomoci svěřené SRB nařízením o SRM ani judikaturu vycházející z rozsudku Meroni v. Vysoký úřad.
- 83 Články 7 a 18 tohoto nařízení totiž stanoví, že SRB je pověřen vypracováním a přijetím programu řešení krize, avšak nesvěřují mu pravomoc přijmout akt vyvolávající autonomní právní účinky. V rámci postupu řešení krize, jak vyplývá z článku 18 nařízení o SRM, je schválení Komisí, jak správně uvedl Tribunál v bodě 128 napadeného rozsudku, nezbytným prvkem pro vstup programu řešení krize v platnost.
- 84 Toto schválení je rovněž rozhodující pro obsah dotčeného programu řešení krize.
- 85 I když čl. 18 odst. 7 nařízení o SRM umožňuje Komisi schválit takový program bez toho, aby vznesla námitky k jeho diskrečním aspektům či navrhla Radě, aby se k němu vyjádřila, umožňuje rovněž Komisi a Radě nahradit vlastním posouzením posouzení SRB, pokud jde o tyto diskreční aspekty, tím, že vůči nim vznesou námitky, přičemž v takovém případě je SRB podle sedmého pododstavce tohoto čl. 18 odst. 7 povinen do osmi hodin tento program upravit v souladu s důvody vyjádřenými Komisí nebo Radou, aby uvedený program vstoupil v platnost.
- 86 Je třeba ještě uvést, že jak vyplývá z čl. 18 odst. 8 tohoto nařízení, námitka Rady založená na tom, že není splněno kritérium veřejného zájmu, má za následek, že brání v konečném důsledku řešení krize dotčeného subjektu na základě uvedeného nařízení, takže musí být provedena řádná likvidace daného subjektu v souladu s platným vnitrostátním právem.
- 87 V projednávané věci Komise rozhodnutím 2017/1246 schválila sporný program řešení krize. Jak Komise výslovně zdůraznila v bodě 4 odůvodnění tohoto rozhodnutí, schválením tohoto programu vyjádřila, že „souhlasí“ s obsahem tohoto programu, jakož i s „odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu“. V tomto ohledu, jak uvedla Komise na jednání, diskreční aspekty programu řešení krize, které se týkají jak stanovení podmínek řešení krize, tak určení nástrojů k řešení krize, jsou neoddělitelně spjaty s techničtějšími aspekty řešení krize. Na rozdíl od toho, co uvedl Tribunál v bodě 137 napadeného rozsudku, nelze tedy rozlišovat mezi těmito diskrečními aspekty a těmito technickými aspekty pro účely určení napadnutelného aktu v souvislosti s programem řešení krize, jež Komise schválila jako celek.

- 88 Právě až schvalovacím rozhodnutím Komise bylo opatření k řešení krize přijaté SRB ve sporném programu řešení krize stanoveno s konečnou platností a mělo závazné právní účinky, takže s ohledem zejména na zásady vyvozené v rozsudku Meroni v. Vysoký úřad je to Komise, a nikoliv SRB, kdo nese odpovědnost za uvedené opatření k řešení krize před unijním soudem.
- 89 Z jeho obsahu, kontextu jeho přijetí a pravomocí SRB vyplývá, že sporný program řešení krize nevyvolal závazné právní účinky, jimiž by mohly být dotčeny zájmy právnické nebo fyzické osoby, takže není aktem, který lze napadnout žalobou na neplatnost podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- 90 Úvahy uvedené Tribunálem v bodech 121 až 123 napadeného rozsudku nemohou výše uvedené posouzení zpochybnit.
- 91 V tomto ohledu na rozdíl od toho, co rozhodl Tribunál v těchto bodech, nelze z čl. 86 odst. 1 a 2 nařízení o SRM vyvodit, že sporný program řešení krize mohl být napaden žalobou na neplatnost. Jak totiž uvádí Komise, ustanovení nařízení nemohou měnit systém opravných prostředků stanovený Smlouvou o FEU. Kromě toho ze samotného znění těchto ustanovení nařízení o SRM vyplývá, že žaloby, na které se vztahují, musí být podány k Soudnímu dvoru „podle článku 263 [SFEU]“, což předpokládá, že splňují podmínku, která je v nich uvedena a týká se napadnutelnosti napadeného aktu.
- 92 Je pravda, že Soudní dvůr v bodech 56 a 66 rozsudku ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369), v podstatě rozhodl, že program řešení krize může být jakožto konečný výsledek komplexního postupu řešení krize předmětem soudního přezkumu před unijním soudem. Ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, byl však Soudní dvůr vyzván, aby posoudil legalitu rozhodnutí Tribunálu, kterým byly za nepřipustné prohlášeny žaloby na neplatnost podané nikoli proti takovému programu, ale proti přípravným aktům ECB, které konstatovaly, že subjekty jsou ve smyslu čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM v selhání nebo je jejich selhání pravděpodobné. Úvahy uvedené v těchto bodech 56 a 66 je tedy třeba vykládat ve světle ustálené judikatury Soudního dvora týkající se komplexních řízení, podle níž je v případě aktů, které jsou vypracovávány v několika procesních fázích, aktem napadnutelným žalobou na neplatnost pouze opatření, které obsahuje konečné stanovisko příslušného orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie přijaté na konci řízení, a nikoliv mezitímní opatření, která slouží k přípravě tohoto konečného opatření a nevyvolávají autonomní právní účinky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, EU:C:1981:264, bod 10; ze dne 3. června 2021, Maďarsko v. Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, body 43 a 46, jakož i ze dne 22. září 2022, IMG v. Komise, C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722, bod 103).
- 93 V takovém komplexním postupu nemohou být akty přijaté během přípravných fází pro přijetí konečného aktu napadeny žalobou na neplatnost, pokud nevyvolávají autonomní právní účinky.
- 94 Na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 122 až 124 napadeného rozsudku, z článku 86 nařízení o SRM a z rozsudku ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369), tedy nelze vyvodit, že sporný program řešení krize je aktem, který může být předmětem žaloby na neplatnost před Tribunálem, když nebyl konečným výsledkem dotčeného postupu řešení krize, neboť tento výsledek se projevil až schválením tohoto programu Komisí, a jak vyplývá z výše uvedené analýzy, nevyvolal autonomní právní účinky.

- 95 Výše uvedené posouzení nemohou zpochybnit ani úvahy Tribunálu uvedené v bodech 146 a 147 napadeného rozsudku, podle nichž by neuznání napadnutelnosti sporného programu řešení krize vedlo k porušení práva žalobkyň v prvním stupni na účinnou soudní ochranu.
- 96 Takové rozhodnutí Komise o schválení, jako je rozhodnutí 2017/1246, totiž vykazuje vlastnosti aktu, proti kterému lze podat žalobu na neplatnost podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. V rámci žaloby na neplatnost směřující proti takovému rozhodnutí se přitom dotyčné fyzické nebo právnické osoby mohou dovolávat protiprávnosti programu řešení krize, který tento orgán schválil, čímž mu přiznal závazné právní účinky, což jim může zaručit dostatečnou soudní ochranu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. října 2011, *Deutsche Post a Německo v. Komise*, C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 53, jakož i citovaná judikatura). V tomto ohledu je třeba uvést, že jak vyplývá z bodů 87 a 88 tohoto rozsudku, má se za to, že se Komise takovým schválením ztotožňuje se skutečnostmi a odůvodněním obsaženými v tomto programu, takže za něj musí případně nést odpovědnost před unijním soudem.
- 97 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že sporný program řešení krize není napadnutelným aktem ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- 98 Napadený rozsudek je tudíž třeba zrušit v rozsahu, v němž prohlásil žalobu znějící na zrušení tohoto programu za přípustnou.

Ke druhému a třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

- 99 Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl zrušen na základě prvního důvodu kasačního opravného prostředku, není nutné zkoumat druhý a třetí důvod kasačního opravného prostředku.

K žalobě podané k Tribunálu

- 100 V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem druhou větou statutu Soudního dvora Evropské unie může Soudní dvůr v případě, že zruší rozhodnutí Tribunálu, vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.
- 101 Tak je tomu v projednávané věci, jelikož Soudní dvůr disponuje všemi poznatky nezbytnými pro rozhodnutí o přípustnosti žaloby v prvním stupni.
- 102 Z důvodů uvedených v bodech 66 až 97 tohoto rozsudku nepředstavuje sporný program řešení krize napadnutelný akt ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- 103 Za těchto okolností je důvodné žalobu Fundación a SFL podanou k Tribunálu odmítnout jako nepřipustnou.

K nákladům řízení

- 104 Článek 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.

- 105 Článek 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 daného řádu, stanoví, že se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 106 V projednávané věci vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a SFL neměla v řízení o kasačním opravném prostředku úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené tímto orgánem v rámci tohoto řízení. Vzhledem k tomu, že SRB a Banco Santander požadovaly náhradu nákladů řízení a Fundación a SFL neměly v řízení v prvním stupni úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit, že ponесou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené SRB a Banco Santander v rámci tohoto posledně uvedeného řízení.
- 107 Článek 138 odst. 3 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 daného řádu, stanoví, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Vzhledem k tomu, že SRB neměl úspěch ve věci přípustnosti žaloby, což je jediný důvod v rámci kasačního opravného prostředku, ponese vlastní náklady řízení související s řízením o kasačním opravném prostředku.
- 108 Podle čl. 140 odst. 1 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 daného řádu, členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. V důsledku toho Španělské království, Parlament a Rada, vedlejší účastníci řízení v prvním stupni, ponесou vlastní náklady řízení související s řízením v prvním stupni, jakož i s řízením o kasačním opravném prostředku. Komise jakožto vedlejší účastnice řízení v prvním stupni ponese vlastní náklady tohoto řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) **Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 1. června 2022, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno a SFL v. SRB (T-481/17, EU:T:2022:311), se zrušuje v rozsahu, v němž prohlašuje za přípustnou žalobu podanou Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno a Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) a znějící na zrušení rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru pro řešení krizí SRB/EES/2017/08 ze dne 7. června 2017 o přijetí programu řešení krize pro Banco Popular Español SA.**
- 2) **Žaloba Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno a Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) znějící na zrušení rozhodnutí SRB/EES/2017/08 se odmítá jako nepřípustná.**
- 3) **Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno a Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) ponесou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Jednotným výborem pro řešení krizí a Banco Santander SA v řízení v prvním stupni. SFL ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí v řízení o kasačním opravném prostředku.**
- 4) **Jednotný výbor pro řešení krizí ponese vlastní náklady řízení vynaložené v tomto řízení o kasačním opravném prostředku.**

- 5) Španělské království, Evropský parlament a Rada Evropské unie ponesou vlastní náklady řízení, které vynaložily v řízení v prvním stupni a v tomto řízení o kasačním opravném prostředku. Evropská komise ponese vlastní náklady řízení, které vynaložila v řízení v prvním stupni.**

Podpisy.